

ПЛЪВЕНСКИ ГЛАС

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „Плъвенски Глас“ ще излиза всяка Недѣла. Абонаментъ за година 8 лева, за половина 4 лева. За въ странство 10 лева. Правителствени и частни обявления на всяка дума по 3 ст. за едно обнародование. На първа страница на дума по 10 ст. Нариси за публикуване обявления и други се прѣдават въ Нечатницата на Бр. Ст. Бояджиеви, а абонамента въ редакцията. Писма, дописки, книги, вѣстници и пр., се испрашват до администрацията на вѣстника въ г. Плъвен. Писма и дописки неосвободени не се приематъ. Рѣжко съмъ се връщатъ, ако бѫдатъ платени. Обявленията на г. Пристави по 2 ст. на дума. — Единъ брой 15 ст.

Никола Кашевъ извѣстява, че на именния си денъ Св. Никола нѣма да посрѣща гости по домашни причини.

Никола Цвѣтковъ извѣстява на приятели тѣ си, че на именния си денъ нѣма да приема посѣщение по домашни причини.

ДАВА СЕ ПОДЪ НАЕМЪ

Ново построена прѣзъ тази година къща, находяща се Плѣвенъ улица гимназиална.

Желающитѣ да я наематъ, нека се отнесътъ за споразумѣние до Г-на Стоянъ Русевъ кундуруджиата, срѣщу сѫщата къща.

Притежателъ: Петъръ Пановъ Габровеца.
1—196—2

гр. Плѣвенъ, 6 Декември 1898 год.

Ако единъ народъ съ минжло има своятѣ забѣлѣжителни дати, дати, които да му служятъ като пътеводителни звѣзи въ пътя на прогресса; ако единъ народъ умѣе да цѣни заслугите на извѣстни свои дѣйци и да имъ отдава заслужената почетъ и уважение, не помалко и една частъ отъ този народъ, единъ градъ, единъ окръгъ трѣбва да почита ония дати, съ които е тѣсно свързана неговата участъ, негова животъ, имотъ и честь. Отъ такова значение за цѣлий Бѣлгарски народъ е датата 19 Февруарий, въ която се създаде една независима Санъ Стефанска Бѣлгария съ граници отъ Дунава до Бѣло море и отъ Черно море до Мокренската, Бистренската и Шаръ планини. И тази С. Стефанска Бѣлгария, гордостъ, а днесъ мечта за осъществление на всѣки Бѣлгаринъ, биде по-послѣ распокъсана на части и се унищожи силата, мощта, която тя така прѣдставляше отъ съединението на всички синове на Бѣлгарскиятъ народъ въ едно. Ако тая дата има такова грамадно значение за Бѣлгарскиятъ народъ, то не помалко е значението и на дати, като тая, 28 Ноември, въ който денъ побѣдоносните руски войски съ навлизанието си въ града Плѣвенъ вселихъ въ сърдцата на всички граждани радостната вѣсть за нашето освобождение отъ петстотингодишния ни угинѣтиел. Каква бѣ радостта на всѣки гражданинъ, съ какви благи привѣтствия се поздравлявахъ тия, надъ главите на които висѣше кървавия мечъ на кръвожадния властелинъ, тукъ не се наемаме да описваме. Това бѣхъ сдѣли, въ които радостта се исказва съ пропливанието на сълза; сцени, при които думата се губи, а душата мисленно се възнася къмъ Твореца и му въздава хвала и моли най-голѣмитѣ блага за виновника на тази радост. Каква бѣше радостта на тия Плѣвенци, които, днесъ утрѣ, като очаквахъ ножътъ на своя угинѣтиелъ да се забие въ тѣхнитѣ меса и ги лещи отъ живота имъ, вмѣсто това, видѣхъ прѣдъ себе си носителите на свободата и независимостта да ги поздравляватъ съ нещ и да ги наричатъ свои братя?

Споменътъ за тия минути, за вълненията и радостта, за свѣтлото бѫдже, което се отваряше прѣдъ тѣхъ и днесъ е прѣсенъ. А този споменъ за тия часове и тоя знаменателенъ денъ не само, че ще трѣбва да се подържа отъ тия, които сѫ свидѣтели на всички ония кървави сцени, които се разиграхъ въ околността на града ни, нѣ да се въспитава и младото, възрастта и поколение въ него, като се прѣдстави на послѣдното картино всичко направено за нашето освобождение, толкъсъ повече, че всичко окръжаващите ни напомнява това. Тукъ не липсватъ

нито памятници; тукъ не липсватъ гробниците на всички ония, които положихъ живота си на бойнитѣ полета за нашата свобода; тукъ не липсватъ укрѣпленията, отгдѣто неприятелските куршуми се изливахъ, като лавата на нѣкога волканъ, за да лишитъ отъ живота ония храбърци, отъ които сѫ очаквали подкрепа въ старинитѣ си стари родители, малки дѣчица прѣхрана, жени и майки поддържка. И въ това вѣме, когато топоветъ и пушките лѣхъ сгънъ, които косъше живота на тия, които смѣло вървѣхъ срѣщу гюллета, картечи и коршуми, всички ний Плѣвенци се криехме по тѣмните жгли и едва ли вѣрвахме, че ще осъмнимъ, ако живи замръкнемъ. Прѣдъ тоя ужасъ който бѣше се всѣлилъ въ душата на всички ни, на 28-и Ноември ний бѣхме изненадани съ радостната вѣсть, че сме свободни. И слѣдъ всички тия спомѣни за минжлото, пълно съ толкова страшни и ужасни картини, които накарватъ и днесъ косата ни да настрѣхне, можемъ ли да бѫдемъ безучастни при празнуването на тоя толкова знаменателенъ за насъ Плѣвенци денъ? Можемъ ли да не вѣзнесемъ своите молитви къмъ Бога и се помолимъ за упокоение на душата на Нашия освободителъ, душитѣ на всички ония, които сложиха костите си по могилите на нашия градъ и околността му и отъ които като електрическа искра изгря свободата, на която се радваме днесъ? Да, върху тѣхъ кости се съгради нашата независимостъ.

Отъ този денъ се изминихъ вече 21 година, нѣ пека си го признаемъ, че ний отъ година на година почваме да не отдаваме вече това значене, което такива дни иматъ за насъ. Като че ли всички забравихме онова бурно врѣме, прѣвъкоето всѣка минута се страхувахме за живота си; като че ли всички забравихме бучението на топоветъ, които изригвахъ картечи, за да покосяватъ живота на тия, които идѣхъ да ни донесатъ радостната вѣсть — свободни съ; като че ли забравихме ония страшни минути, въ които живота ни вѣселе на косъмъ и простирахме ръцѣ къмъ Всевишния да ни запази; като че ли не помнимъ съ каква радостъ произнасяхме думата: „дѣлъ Иванъ“ и съ какво голѣмо въсхищение описвахме силата на неговите войници, дѣйствието на неговите огнестрѣлни ордия, и какъ възлагахме нему всички си надѣжди да видимъ бѣлъ денъ. И когато тия мечти се осъществихъ, ний въ късно врѣме забравихме всичко това, а даже и спомѣнътъ. Това равнодушие е непростително. Всички днесъ виждаме, колко цѣнна е тая свобода! И колкото по-голѣмо е това съзнание, толкова то е и по-цѣнно, защото въ сврѣска съ него трѣбва да рассте и се увеличава и признателността, която дължимъ къмъ нашата освободителка. Жестокоститѣ, на които бѣхме изложени прѣди освободителната война, всички сили знаехъ. Въ пресата на тия държави се заговори за тѣхъ, обаче всички съ таватури се свѣршиха съ исказването просто на едни симпатии и желания за поскорошното освобождение на роба. Нѣ не така погледна и мощната славянска държава Русия. Нейното правителство и великодушния ѝ царь Александъ II не се ограничихъ само съ исказването на симпатии, голи думи на гладенъ стомахъ, а прибѣгна къмъ по енергически мѣрки, и когато чашата на тѣрпѣнието се прѣпълни, Царя на тая братска страна поведе свойте побѣдоносни войски на бойното поле за нашето освобождение, като самъ се излагаше на всички лишения и незгоди на войнишки животъ.

И прѣдъ тия ясни доказателства за жертвите, които принѣсе любвеобилния нашъ освободител Александъ II, Всероссийския Императоръ, за

напето освобождение, прѣдъ спомѣнътъ на ония ужасни сцени отъ кървавата драма, която се разигра въ околностите на нашия градъ, въ която се лешихъ отъ животъ повече отъ 40,000 храбри руски синове, които като заминахъ родните си огнища, бащи, майки, братя, сестри, жени, дѣца, като левове се притекохъ на зова на много-любимия си Господаръ и дойдохъ, та посѣяхъ съ костите си полетата и хѣлмовете около градътъ ни, за да поникне отъ тѣхъ свободата, намѣ се налага светата обязанностъ ежегодно да почитаме и славимъ памятьта имъ по най тѣржественъ начинъ. Да, това е наша света длѣжностъ и нека, докѣто всичко най ясно, най релефно ни напомняюва извѣршеното за нашето освобождение, нашата признателностъ нашата привързаностъ къмъ нашата освободителка и еднокръвна покровителка и къмъ пейния миролюбивъ Царь да расте съ съзнатието на добринитѣ, които сѫ прѣко послѣдствието отъ направеното. Отъ всички най много Плѣвенци сѫ длѣжни да почитатъ и славятъ този денъ, защото тѣ сѫ свидѣтели на най кървавите битки, тѣ съ очитѣ си видѣхъ въ своя градъ освободителътъ си, защото съ най много жъртви се искуши тѣхната свобода и защото съ прѣзванието на Плѣвенъ се съкруши могъществото на Турция и слѣдъ малко побѣдоносните руски войски се отзовахъ срѣщу стѣните на Цариградъ. Прѣзванието на Плѣвенъ, което се посрѣдни съ такъвъ ентузиазъмъ прѣди 21 год. отъ всички славяни, трѣбва да се празднува по сѫщия начинъ всѣка година отъ настъ. И дано съ течението на врѣмето това съзнание расте и нашата признателностъ къмъ нашата освободителка се увеличава и крѣпне съразмѣрно съ увеличаванието съзнанието за голѣмите искупителни жертви.

Въ послѣдния си брой в. „Бдителъ“, неизвѣстно отъ що ржководимъ и на що основайки се, съобщава, че нашия вѣстникъ, а заедно съ него и нѣкой отъ гражданитѣ, разбира се, въ случаи, неприятни на бдителитѣ, водѣли ужесточена борба противъ сѫществуванието на мѣстносто В. З. Училище и искали, въобще, неговото закриваніе, или поне, да се докара до положение, да бѫде закрито.

Както казахме, ние не знаемъ причините и фактите, по които „Бдителъ“ пише и на които основава заключенията и твърденията си.

Едното, което знаемъ, то е, че и писаното си има своята цѣль, която е чисто маскираща.

Никой отъ гражданитѣ, никое отъ учрежденията не е работило и не работи за закриванието на В. З. Училище. Извѣстно е на всички, че градската община работи да вземе помѣщението на В. З. Училище срѣчу извѣстни условия за класно училище, но никакъ не и за закриванието, защото не сѫ само бдителитѣ, данитѣ отъ Бога да разбиратъ и цѣнятъ значението не само на това, но и което и да било друго специално училище. Както се знае половината помѣщение бѣше подарено на държавата съ цѣль да поддържа сѫществуващото въ Плѣвенъ В. З. Училище, другата половина наскоро се продаде пакъ на държавата, понеже община бѣ рѣшила да построи ново здание, за класно училище. Обаче, община не построи ново здание, а влѣзе въ прѣговори съ М-то на Търговията и Земедѣлието да вземе цѣлото помѣщение на В. З. Училище за класно, — като повѣрне сумата, за която бѣ продала втората половина и като даде за останалата — място за постройка на В. З. Училище, други мѣста нуждни за цѣлта и нуждитѣ на училището и извѣстна сумма въ

брой. Знайно е, че тия прѣговори се още продължават и каквъто край да взематъ, не може да се съзрѣ въ дѣйствията на общината ни часта отъ желание да се затвори В. З. Училище.

Колкото пѣкъ се отнася до частни лица, то съобщаваме на „Бдител“¹, че, ако той посочи поне единъ нашъ приятел, който да е работилъ за закриванието на В. З. Училище, то ний ще спрѣмъ издаванието на листа си и ще се отречемъ да боравимъ по вѣстникарството.

Сега остава листа ни.

Ще попитаме бдителитѣ, въ кой брой сѫчили, или сѫ имъ съобщили, понеже тѣ четятъ, но разбираятъ въ обратна смисълъ, че има въ наша вѣстникъ нѣщо писано, исказано колко годѣ, поне най малкъ намѣкъ отъ желание да се затвори Училището?

Мѣлчжатъ!

Ний сме писали и ще пишемъ, но не за Училището, не за цѣльта, нуждитѣ и ползата му въ неприятна на Бдителитѣ форма, и ще пишемъ за хорицата въ него, които „Бдител“ пази като зеницата на окото си.

Разбрахте ли, защо казахме, че писаното ви по тоя вѣпросъ е цѣлно — маскирующе.

Да, вие искате да маскирате, искате да потушите и да отвлечете хорското внимание отъ скандала на 20 Октомври, отъ безнравственото дѣло на ортака ви, сегашенъ или бѫдѫщъ, Янко Забуновъ.

Не е ли така? Защо не си кажете бѣ хорица !

Направо си кажете: молимъ ви, добри хора, забравете, че на 20 Октомври двама учители отъ Плѣвенското Винарско — Землед. Училище си счуха главитѣ, че сѫщата вечерь директора на сѫщото училище Забуновъ биде бить, въ пияно състояние, за неприличното му отнасяние къмъ единъ баща и заврѧнъ подъ масата, че той сѫщия Забуновъ е развратникъ, е нарушилъ спокойствието на едно учителско семѣйство, че за него и неговитѣ работи дохажда и ревизора Калчевъ.

Ето за какво ний пишемъ! Разбрахте ли? Чистимъ плѣвела, то, разберете още веднажъ, ний не корѣнимъ житнитѣ класове, понеже тѣ ни сѫ склони.

Да се прѣмахнѣтъ скандалджитѣ и развратниците отъ това училище не значи, г-да „Бдители“, че се затваря училището, а напротивъ, напрѣдва.

Това само по вѣпроса за затварянието на училището.

Сега, да преобѣрнемъ другото листо. Казвате, че класното училище вадѣло само учень пролетария; добре, отчасти се съгласяваме съ васъ, но само едно, кажете що вади ткашното В. З. Училище? Какъвъ процентъ земледѣлци е дало то на работното население и какво е качеството на неговитѣ питомци?

Земледѣлци не е, или почти, не е дало! Дало е даскали — недоносчета — нито риба, нито ракъ! А нравствения складъ, подъ надзората на нравствения Забуновъ? О, г-да бдители, поне съжалете нивинния младежъ, когото оставате подъ ржководството и наставничеството на тогова, дѣлата на когото искате да маскирате съ вѣпроса за затварянието на училището, лѣжливо отъ васъ сплѣтъ.

За сега толкова.

А, пардонъ!

Само на ухото ще ви пришпнѣмъ: това го е писалъ Я Забуновъ, но кажете му, че ние знаемъ борбата му съ класното въ града училище и че когато стигне Калчевъ въ София и видимъ дали справѣдливо е взелъ прогоннитѣ си, тогава ще се повѣрнемъ и ще съобщимъ.

ДѢРЖАВАТА.

(Продължение отъ 47 брой.)

6. Вѣрховенството на дѣржавата. Вѣрховенството е право само да располагаме съ сѫдбата си; то за дѣржавата е право да се управлява по законите си, да биде пълна властелинка на себѣ си. Вѣрховна дѣржава е тази, която е независима. Честитъ народъ е онзи, който въ своето огнище, въ родината си (дѣржавата), живѣ както ще, безъ да е задълженъ да се ржководи отъ чужди облаги, да се подслани на людски закони, да се тури подъ опека и да мисли, че живѣ по благоволението на този или онзи автократъ. За нещастие, че всички народи се радватъ на вѣрховенство. Въ числото на тѣзи народи впадатъ бѣлгаритѣ и бѣлгарската дѣржава, която е турена въ такова положение отъ Берленски договоръ и отъ чудноватѣ капитуляции, наложени у насъ само за туй, защото сме били подъ вѣрховенството на дѣржава, дѣто правото е имало и има

конфесионаленъ характеръ. Каквото и да е, безъ да се гледа, кой и какъ ни е поставилъ въ таквостъ неспосино положение, ние трѣбва да ратуваме и да се водимъ умно, за да имаме нѣвга, въ скоро врѣме, пълно вѣрховенство (souveraineté) и автономия. Трѣбва да не расчетаме на покровителство и да избѣгваме вмѣшателството — дѣвѣ опасни нѣща за вѣрховенството на единъ народъ, бѣль той малъкъ или голѣмъ. Вѣшателството, по начало, трѣбва да се прилага, когато за защищата на народъ е извикано (изискано) отъ дѣржавата. Относително този вѣпросъ, droit d'intervention, може да се прѣпоръжка съчинението¹² на Георги Стрѣзовъ (Paris, 1892). Назидателни нѣща има и въ творенията на Блунчи, Мартенса, Калво, Харфтера, Жонклера и др. искатели по международното право.

Политическата властъ, упражнена отъ името на дѣржавата, се нарича вѣрховенство; то е волата на дѣржавата до когато тя, волата упражнява едно влияние. Спрѣдъ Націоп, вѣрховенството е источникъ за правата на дѣржавата тѣй, както индивидуалната воля е источникъ (изворъ) за правата на лицата. — Конститутивните (съставните) елементи за личността на дѣржавата им показватъ, че тя има вѣрховна властъ, иминуема вѣрховенство, което бива: народно и международно, сматра на това: дѣ се упражнява то.

Народното, вѣтринното вѣрховенство се упражнява спрямо гражданинъ на страната, коимъ налага повиновения. То състои въ правото за свободно създаване на закони, въ оздравяване и охранение хода и развитието на политическите групи — нѣщо, което се постига чрезъ дѣйствието на урѣдѣбътъ,¹³ признати отъ народъ и указаны въ основниятъ му законъ. Тѣй ли е у насъ? — не всѣкога тѣй е било, особено при създаванието на нѣкои фискални закони, които спрямо чужденците доста жично (ако це никакъ) се прилагатъ.

Международното вѣрховенство се упражнява спрямо другите дѣржави, като имъ налага длѣжността да зачитатъ независимостта, достойността и интересите на дѣржавата; то е база (основа) на международните отношения и върху него почива началото на певмѣшателството. Бѣлгария, дѣржавица млада и малка, въ това отношение слабо упражнява вѣрховенството си, исключая случаи съ тѣрговските договори. Намъ се струва, че причината на това явление е сѫщиятъ давлението, правенитѣ отъ нашиятъ управници отстъпки и даване възможност на нѣкои сили да се мѣсятъ въ работите ни безъ новодъ и нужда. Би трѣбвало нашиятъ управници (князътъ, министрите) да се инспириратъ отъ туй: — какви добри послѣдствия ще има дѣржавата. Тѣ, управниците, трѣбва да иматъ за упоръ на народа и за идеалъ — неговите политически, економически и научни интереси. (gl. § 8).

Вѣрховенството на дѣржавата, цѣлътъ на което е доброто направление на обществото, има атрибути¹⁴, които повѣрива (делегира) на публичните власти: законодателната и исполнителната (сѫдебна и административна). Вѣрховенството, суверенитета, е едноединично, недѣлимо: такова, каквото е народъ, отъ който произтича. То е перманентно (постоянно, непреривно), не ограничено и абсолютно¹⁴ (princeps legibus est solutus). Но можда отъ неговата властъ въ дѣржавата има. Вѣрховенството е непогрѣшно въ смисълъ, че нѣма по висока отъ него властъ, която го би сѫдила или же би могла да спре дѣйствието му. Народътъ, заключава Руско, може да се изльже и да си причини пакътъ (зло), обаче за това никой нѣма право да му противодѣйствува — нѣщо което, неспазване почитателитѣ на Макиевелевото изрѣчение¹⁵: de vide et imperes (раздѣляй и владѣй). Вѣрховенството, освѣнъ горбизброеенитѣ атрибути, има право на владѣніе, което се простира надъ всички въ територията. По силата на това владѣніе (domaine имущество), което е срѣдство за поддържане на дѣржавните материјални нужди, тя налага данъци, отчуждава имоти, поддържа чиновници и прочее. Всѣка една отъ властите, органитѣ на вѣрховенството, се стрѣмятъ, безспорно, да ревендикиратъ тѣзи разни атрибути. Това нѣщо най паче може да се появи тамъ, дѣто нѣма разбория и дѣто липса раздѣление на властите.

Нѣвга вѣрховен (суверен) наричатъ царьтѣ, краљетѣ и князътѣ, а управляватъ — подданици (sujets). Ce langage казва Морса, est inexact. Това невѣрою inexact и традиционно наименование е памѣрило приемъ и въ наший основенъ законъ, чл. 5, 8 и 54. Нека се знае, че суверенъ е само народъ, който и образува и дѣржавата. Членъ 25 отъ Белгийската конституция казва: tans les pouvoirs émanent de la nation: слѣдователно и вѣрховенството, което неможе и нетрѣбва да се намира въ единъ ржцѣ и чрезъ това гражданинътѣ на страната, членовете на групата, да се наричатъ „подданици“, поддълстни. Членъ 4 отъ Швейцарската конституция, между другото гласи: „il n'y a en suisse ni sujets, ni priviléges“. Въ такъвъ смисълъ би трѣбвало да се редактира чл. 54 отъ Н. конституция, който въ такава форма по предложение на К. Стоиловъ е приетъ отъ учредителното събрание (глед. прот. стр. 219).

Вѣрховенството на дѣржавата произтича отъ народъ. Когато се казва, че народътъ е вѣрховенъ, трѣбва да се разбира, какво се съборътъ на социалните групи надвишава отдѣлните лица, че тоя съборъ изисква едно разумно подчинение (повинение) и че, въ случай на нужда, общото имъ сътрудничество да се усигорява чрезъ силата на властите, съ които располага вѣрховенството. Отъ горбизложеното явствува, че, относително произходътъ на вѣрховенството, може наложително да се каже какво то нѣма божественъ характеръ, а често народътъ, тѣй като то е изникнало изъ народа и за народа и не е спуснато отъ горѣ нито е израсло изъ дѣнь-земѣ. Противнитѣ на това теории могатъ да се излагатъ въ догматическото богословие, но не и въ кадра на модерното публично право; тѣ могатъ да се третиратъ въ черковното право или же да бѫдѫтъ прѣдметъ на черковнитѣ проповѣдници и на ония, които съв-

одолюбиватъ и хумани начала, водящи къмъ напрѣдъдъкъ, равнѣтъ съ работънието, най-лошиятъ мораленъ порокъ. (Слѣдва).

ХРОНИКА

— На 28 Ноември т. г. по случай тържественното отпраздуване прѣвзятието на града Плѣвенъ отъ руския побѣдоносни войски. ткашното Градско Общинско Управление е отправило слѣдующитѣ телеграмми и се е удостоило съ отговоритѣ по вѣхъ:

Русия, Петербургъ.
До Негово Величество Всероссийский Императоръ Николай втори.

По случай 28 Ноември, достопамѣтния денъ за привѣздането въ 1877 година града Плѣвенъ отъ побѣдоносните руски войски и освобождението ни отъ турското иго, като празнуваме днесъ тоя вѣчно памятенъ денъ и като благовѣемъ прѣдъ праха на падналитѣ за нашата свобода руски войници, считамъ се за щастливъ да поднесъ отъ страна на Плѣвенските граждани прѣдъ Ваше Императорско Величество Нашата най искренна признателност, най искренни поздравления и благопожелания за Вашето здравие и дѣлгодѣнствие.

№ 9975 — 28/XI 98 г.

Градски Кметъ: Данаиловъ.

Букурещъ.

До Негово Кралевско Вел. Каролъ I
Ромжински Кралъ.

Като празнува днесъ 21 годишнината отъ прѣвземанието на Плѣвенъ, населението отъ градътъ ме натовари да поднеса на В. Величество изражение на искренната му признателност, както и неговите благопожелания къмъ вождътъ на юначата Ромжинска армия, която взе тѣй славно участие при освобождение на Плѣвенъ.

Живѣтъ Ваше Величество за славата на Ромжия. Под., Кметъ: Данаиловъ.

№ 9976 — 28/XI 98 г.

София — Двореца

Негово Царско Височество Фердинандъ I-й
Князъ Бѣлгарски

Днесъ по случай, двадесетъ една годишнината отъ освобождението града Плѣвенъ отъ турското робство и отслужване молебънъ за падналитѣ войници гражданитѣ, като празнуватъ тая историческа дата, натоварихъ ме да поднеса прѣдъ стѣните на Ваше Царско Височество, вѣроподанническите имъ чувства и искринни благопожелания за здравие и дѣлгоденствие на Ваше Царско Височество и Августейши Ви Домъ и щастливо царуване за славата и успеха на Бѣлгария.

№ 9977 — 28/XI 98 г.

Под. Кметъ: Данаиловъ.

Отъ Двореца — Букурещъ

Подадена Приета
на 10/XII 98 г. 5. ч. 5. на 28/XI 98 г. ч. 6, м. 20

Телеграмма

№ 25.

Плѣвенъ — Данаиловъ Кметъ

Негово Величество Краля, Августейши ми Господаръ, твърдѣ троѓатъ отъ жаркитѣ благопожелания, които му отправяте въ името на населението на Плѣвенъ, по случай празника на 28 Ноември, натовари ме да Ви прѣдамъ изражение на неговите най добри благодарения, както и благопожелания за напрѣдъка на Вашия градъ.

Шефъ на военниятъ домъ: Генералъ Владеско.

С. Петербургъ

До Негово Превосходителство Графъ Игнатиевъ

Като празнува днесъ 21 годишнината отъ освобождението на Плѣвенъ, Населението ме натовари да поднеса на Ваше Превосходителство неговите благородности за заслугите прнесени отъ Васъ на Славян

Отъ Двореца — София
Подадена на 28/XI 98 г. 3 ч. 50 м. Приета на 28/XI 98 г. 4 ч. 3 м. в.

Телеграмма

№ 215

Градски Кметъ Данайловъ Плѣвенъ
Негово Царско Височество Господаря бла-
годари на Плѣвеници за поздравленията, които му поднасятъ послучай днешният исторически день.

(Под.) Началникъ на канцелариата

С. Д. Добровичъ.

— В. „Бдителъ“, е станалъ проводникъ, на една клоака називаема — управителъ съвѣтъ на друж. „Нива“ и е распратилъ въ видъ на *притурка* едно дълго обяснение, пълно съ гнусотий, адресирано до съвѣтниците на Плѣв. окр. съвѣтъ, за гдѣто били зели рѣшение за растурване това врѣдително дружество. Не се чудиме на нахалността на тѣзи, срѣщу които има вече съ стотина заявления за злоупотрѣбление на довѣрие, да се оправдаватъ, защото всѣкай ще ни каже, че на обвиняемия, трѣба да се представи право на възражение, но на онѣзи Св. Кирилъ и Митодий — Каравановъ, Бѣрдаровъ и Табаковъ, които на всѣка стѫка говорятъ и расправятъ за това дружество най възмутителни „работи“ — и днесъ ставатъ проводникъ на едни злодѣи, срѣщу единъ цѣлъ съвѣтъ, които е гледалъ единствено доброто на онова население, на което „Нива“ продава и послѣдната черга и котелъ. Лицата, до които се адресира това писмо, едва ли ще си помислятъ да зематъ грижата и да отговарятъ на едни злодѣи, които ще си видятъ скоро съмѣтките пригледани, не отъ лицата, които се прѣдлагатъ, а отъ самите акционери, на които се продаватъ чергите и дръпти, да плащатъ на Коларова и Влахова по 200—300 лева платка. Ще биде най срамно, ако се откаже, че тѣзи господиновци, които съ подписали това писмо да отричатъ, че тѣ сѫ, а не други, които съ земали двойно пари; никой другъ, тѣхния другаръ В. Мицовъ е осъжданъ за мошеничество на 3 мѣсеки затворъ. Не за съмѣтка на съвѣтниците е мѣрено съ голѣма кофа хранитъ, за което е осъденъ Гавр. Лучовъ на мѣсецъ затворъ въ Свищовъ, а за онова народоспасащо дружество „Нива“, въ кое то сѫ се загнѣздили като кърлежи. Само когато дойдете единъ денъ да ни обвинявате прѣдъ сѫда, за гдѣто сте завели дѣла за клѣвета и обещание за 900 х лева и словомъ деветсотинъ хиляди лева, само тогава ще ви зацепаме мржните лица и да докажеме съ хората, както отъ Бришляница отъ записъ 300 л. какъ става 3000 л. Какъ сте земали записи отъ хората безъ да бѣлѣжите сумитѣ.

— И тогава? само тогава онѣзи съвѣтници, до които сте отправили онова писмо ще излѣйтъ онѣзи гнусотий върху лицата Ви и на онѣзи, които за 10—20 лева сѫ станали проводници на едни злодѣйски писма.

— И каква нахалност отъ лихварчето Бѣрдаровъ. Прѣди нѣкой денъ заедно съ другаря си Каравановъ, правили виговоръ на Т. Цвѣтковъ, защо се бѣль дѣлъ отъ тѣхъ, а защищаватъ по нѣкога иѣкъ наши приятели. Когато г. Цвѣтковъ е указанъ на нѣкой мрѣсни работи на Бѣрдаровъ, че той по безечестенъ начинъ е излѣгалъ едно дружество, че е зель повече пари, за което е вече осъденъ, тѣзи пехливани се възмутили и едвали не били Т. Цвѣткова. Колко още г. Цвѣтковъ ще узнае отъ тѣзи нови приятели, които образуватъ всѣкакви дружества за тѣхъ си, и колко още ще ходи около тѣхъ, ако мисли, че само посрѣдствомъ тѣхъ ще дойде миссия или второ пришествие. Блажени чающи, ако тѣ си нове Божиј нарекутъ се . . .

— Слуша се изъ градѣтъ, че военната история, която отъ години врѣме се приготвя отъ г. подполковникъ Мариновъ, за дѣйствията на 4 полкъ, щѣла да биде въ скоро врѣме готова, оставало още да се парѣдятъ нѣкой прикази, съ които се пълнила историята и разказа на Трифонъ Иванчовъ, както и корекцията отъ учителя — Домусчиевъ.

— Прѣди нѣкой денъ се гледало едно много местириозно дѣло въ едно отъ мировитѣ сѫдища. Адвокатъ М. Х. Константиновъ и Желѣзаровъ, завели дѣла срѣщу единъ желѣзваръ, който бѣше избѣгалъ, за което своеувѣрѣнно бѣхме явили въ вѣстника ни. Тѣзи дѣла се отложили защото трѣбало да отговаря и една дама, която се указало да е била ортакина съ желѣзара, съ капитала разбира се на почтения си съпругъ, който бѣше благоволилъ, въ отсѫтствие на желѣзара

да промѣни фирмата, да прибере всички бури, пили, ключове и пр. касови принадлежности, които и до днешенъ день ортакината съхранява въ мазата. Резултата на врѣме ще съобщиме на читателитѣ си — разбира се за куриозностъ.

— Законопроекта за несмѣняемостта на сѫдитѣ е приетъ вече на трето четение. Ще има сила само за сѫдитѣ отъ Вѣр. Кас. Сѫдъ и Апел. Сѫдъ.

— Научаваме се, че Георги Тодоровъ, Ц. Каравановъ, Ив. Юрдановъ и нѣкои още лица отъ този кружокъ били ликвидирани съмѣтките съ дружеството „НИВА“.

Ако това е вѣрно, въ което не се съмняваме, то на както основание управниците на „Нива“ сѫ ликвидирани съмѣтките на горните лица, а на земедѣлците не ликвидиратъ? Трѣбва да има риба работа.

— „Напрѣдъкъ“, който се издава въ Разградъ отъ г. Даскаловъ, бившъ чиновникъ, изгоненъ по злоупотрѣбление на една крупна сума дѣржавни пари, обнародва една телеграмма отъ г. Плѣвенъ, съ която се поздравляватъ доблестните Разградци, за гдѣто така самоотвержено сѫдитните гласътъ си противъ произволите, вършени отъ днешното правителство. Не бихме се занимавали съ тази телеграмма, ако този вѣстникъ не бѣше далъ мѣсто, като нѣщо знамение на врѣмето на такива телеграмми, за да укажеме на нашите читатели и на онѣзи отъ славния „Напрѣдъкъ“, че подписавши телеграммата, като исключиме: Бухалката — Щирковъ, който става подлога на всѣко, и който най много на 24 Май 94 г. викаше „долу блудника“, отдѣли се отъ нашата партия, защото тогавашния кметъ Михайлъ, му каза че билъ глупавъ, да се не бѣрка въ всѣко гърне, и Ив. Н. Желѣзаровъ, механджия человѣкъ еснафъ на сжръ-пазарь, както и адвоката Н. Крѣстановъ, другитѣ подписавши нещо телеграмма, могатъ всѣкога да съставляватъ гордостъ само на една сопаджийска партия *I. Топаловъ и Нешковъ* и пр. се възмущавали отъ насилията, вършени отъ властъта, както и г. Габровски. Какъ не ги досрамаля поне горните, като Щирковъ, Желѣзаровъ и Крѣстановъ, които иматъ притененията на по видни граждани? Неужели, мислятъ, че отъ подобенъ родъ паракендета, които не си отварятъ очи отъ пукница, а на други, на които лежатъ присѫди за безнравственостъ, да си долепятъ рамената, да ратуватъ за законностъ, за искореняване на злото, така своеувѣрено допушкано отъ властъта! Г. Пешовъ и Радославовъ, ако се окръжаватъ отъ този сортъ партизани, никога не могатъ да иматъ добрите граждани на страната си. Ние харизаме по рано още единъ бившъ нашъ народнякъ Коста З. Ватовъ, който тоже си удариъ емзата, и който, ако не бѣше си изгубилъ билетинитѣ по Витъ, сигуръ щѣше да биде избранъ за съвѣтникъ на комиссията, и тогава за К. Ватовъ не щѣше да има никакво насилие на властъта, а всичко щѣше да върви по медъ и масло. Пуста бай Гановщина, какъ е хванала, нѣколко ма за яката. —

— Приготовленията за даване Литературно-музикалната вечеринка, която Дѣвическото IV кл. училище ще даде на 12 того, идущата сѫбота, за въ полза на бѣдните ученички при сѫщото училище, ставатъ твърдѣ уживленно. Съмѣсения хоръ се ржковиди отъ г.на А. Мацакъ. Помолени сме, да подсетимъ Г-жи и Г-ци гражданините, до които е испратено покани за поддържки за лотарията, да побързатъ съ внасянието на поддържки си на касиерката на дружеството за подпомагане бѣдни ученички — Тодора Страшимирова.

— Откупуване експлоатацията на лѣжанщата на бѣлгарска територия частъ отъ источните желѣзвици, състояща се отъ 309·614 кил. е вече свѣршено. Компанията отсѫяла правото на експлоатация на тая частъ, както и за 46·5 километри отъ линията Бѣлово — Вакарелъ, а така сѫщо и инвентаритѣ въ Сарамбей за срокъ 59 години (до 1 Януари 2958 год.) за което нашето правителство ще заплати 24,850000 лева, отъ която сума ще се задържа 400,000 лева за направата на линията Пловдивъ — Сарамбей. Компанията отстѫпа заедно съ това и всичките си права по казаната линия, дадени ней отъ конвенции ѹ съ Турция въ 1872 год. 18 Май, 1885 г. 10 Декември и на княжеството въ 1894 год. 8 Май.

— В. „Новъ Отзивъ“ въ 84-и брой е станалъ проводникъ на дъртуетъ на клеветника Бѣрдаровъ. Много трудъ не се иска, за да се провѣри невѣрността на това, стига да се има желано

нието. Въ кн. 10 на „Училищнъ Прѣгледъ“ е публикуванъ рапорта на ревизора Пѣевъ и отъ него се вижда, че никакви сумми не липсуватъ. Сумитѣ 1000—1500 л., за които спомѣнува „Н. Отзивъ“, че и днесъ се намѣрвали у г-на Кузова сѫществуватъ въ мозъка на злобните и безхарактерни човѣчета, които търсятъ и подъ воля теле. Ний знаемъ положително, че г-нъ Кузовъ при прѣдаване дѣлата и съмѣтките на своя замѣстникъ се е издѣлъжилъ напълно, като му е прѣдалъ едната част отъ училищната такса въ свидѣтелство отъ земедѣлческата касса, а другата — въ наличностъ. Сѫщия не е оставилъ неиздѣлъженъ къмъ училището, нито пѣкъ има защо да се издѣлжава, та и подсѣщанията, които отзивистите правятъ къмъ почитаемото Министерство на Нар. Просвѣщението, което вече провѣри тия оплаквания чрѣзъ специаленъ ревизоръ, си нѣматъ мястото. Това за съвѣдения на ищахлиятѣ въ редакцията на „Н. Отзивъ“, които сѫ се заели да погризятъ царулиятѣ на г-нъ Кузова.

— Конверсия на бѣлгарскиятѣ заеми. Съобщаватъ, че нашето правителство е можало да сключи тѣзи дни, при условия твърдѣ благоприятни за дѣржавата единъ заемъ отъ 220 милиона лева, съ който ще има да се конвертира въ едно най близко бѫдѫщо нашите дѣржавни дѣлъгове. Като участници въ този заемъ, условията на който не ни сѫ още подробнѣ извѣстни, влизали най солидните и видни банкови групи въ западна Европа.

P. T. Курьеръ.

Четете. На 4 т. м. г. Забуновъ Директоръ на мястото Вин. Зем. училище, за когото лично писахме пѣколко антрефилета въ нашия вѣстникъ, поради едни безнравствени негови дѣйствия съ едно почтено семейство, и който и до днесъ се срамува да излези отъ кѫщи, а още повече се дѣржи за поголѣмъ срамъ за учителъ и Директоръ на училището, ни праша едно писмо пълно съ гнусотий, мерости и шарлатанства, съ което ни прикачва епитети достойни само на неговата безнравствена физономия. Слѣдующия брой ще съобщиме извлечение отъ него, защото цѣлото ще го има Бдителъ, а за сега ще споменемъ на този безнравственикъ, че никога нашия вѣстникъ нето неговите редактори не сѫ ратували и не ще ратуватъ противъ едно училище, отъ което се очаква полза за отечеството ни, но противъ едни шарлатани и безнравственици отъ родътъ на които съ гордостъ влазя Забуновъ, и който има още беззочливостта да ни зове клѣветници, вѣставаме и ще ги прѣслѣдватъ и никога не ще имъ оставаме покой. Безнравственикъ въ училище нѣма място, и ние се чудиме още на това поч. министерство, защо го дѣржи, когато е станалъ за присмѣхъ. Смѣели този хубостникъ да отказва, че той не е писалъ любовни писма, когато сѫ въ нашите рѣжи. И този Ямболски казжлбашъ има още лице да се явява прѣдъ хората и да ни обвинява, че сме искали затваряне на училището! Гдѣ и въ кой брой е видялъ това нѣщо, гдѣ сме го клѣветели, или иска да му факсимилираме мутрата. Ако иска да закрива прѣстѫпните си дѣянія, ужъ че сме гонили драгаритѣ му, това е една глупава работа, каквото е постската му, но кой е гонилъ и защо трѣбова да се гонятъ учителите, послѣ ще видиме, когато расцепкамъ писмото.

— Поща. Г. Х-въ. Тукъ. Нѣма нужда да ни расправяте за диареята, която прѣска по капенетата всевъзможни гнусотии, съ които сѫ пълни устата му. Той е силь жандаринъ около Плѣвенъ, за което притежава, по всѣка вѣроятностъ, и документъ. Има право да носи медаль, но тѣмнобронзовъ, каквото се давахъ на всички стражари и прѣводачи. Такова свидѣтелство не дава никакво право да носи името побраникъ и опълченецъ, защото хората такива персони наричатъ узуратори. Въ скоро врѣме самъ този господинъ ще се откаже отъ мерака, който го е оловилъ, и то твърдѣ поворно, Тогава и сега не могатъ го защити никакви бдителовци, които само гледатъ да го излагатъ на подигравка.

— Врѣмето и тази недѣля продължава да е добро като пролѣтъ. Чувствува се голѣма нужда отъ снѣгъ, защото дѣждѣ или снѣгъ до днесъ не сме имали тази зима.

— Въ послѣдно врѣме сѫ трѣгнали на мода заплашителни анонимни писма, особено до градския кметъ г. Данайловъ, когото угрожаватъ съ убиване, ако съборѣлъ джамията. Такива заплашивания не струватъ вече пари. Джамията, както знаемъ, влазя въ площада, гдѣто ще се вдигне памятника и трѣбва непрѣмѣнно да се събори. Ако това не стане сега, то ще стане напролѣтъ.

